

ב"ה

פרשת ראה

ושרת בשם ה' אלקיו ככל אחיו הלויים
דברים יח, ז

ללוי ישנם זכויות מיוחדות

בהתחלת השיעור חומש דיום רביעי של פרשת ראה [\[1\]](#) — נאמר: "וכי יבוא הלוי מאחד שעריך .. אשר הוא גר שם ובא בכל אות נפשו אל המקום אשר יבחר ה' ושרת בשם ה' אלקיו ככל אחיו הלויים העומדים שם לפני ה'".

ומפרש רש"י — פשוטו של מקרא — "לימד על הכהן שבא ומקריב קרבנות נדבתו או חובתו ואפילו במשמר שאינו שלו. דבר אחר עוד לימד על הכהנים הבאים לרגל שמקריבין במשמר ועובדין בקרבנות הבאות מחמת הרגל כגון מוספי הרגל, ואף על פי שאין המשמר שלהם".

ותוכן הענין: בזמן שבית המקדש היה קיים, כשהכהנים היו עובדים בבית המקדש — חילקו את כל הכהנים לעשרים וארבעה משמרות, ולכל משמר ומשמר היה זמן קבוע לבוא "אל המקום אשר יבחר ה'" כדי לעבוד בבית המקדש.

אמנם, בשיעור היומי ישנו חידוש בדבר: גם בכל שאר הזמנים שבהם עובדים כהנים השייכים לשאר משמרות כהונה, הנה, כאשר הכהן ממשמר אחר עוזב את מקומו, "מאחד שעריך.. אשר הוא גר שם", "ובא בכל אות נפשו אל המקום אשר יבחר ה'" — יכול להקריב בעצמו קרבנות נדבתו או חובתו אפילו במשמר שאינו שלו, שכן, בגלל רצונו והשתדלותו לעזוב את כל עניניו ולבוא לבית המקדש להקריב קרבן לה', זיכתה אותו התורה שיוכל להקריב בעצמו אפילו במשמר שאינו שלו.

ויתירה מזה: לא זו בלבד שגם במשמר שאינו שלו יכול להקריב קרבנות נדבתו או חובתו, קרבן שלו, אלא עוד זאת, שבבואו לבית המקדש (ברגל) יכול גם להשתתף בעבודה דשאר קרבנות שבאים באותו זמן — דמכיון ש"נדבה רוחו אותו" (ועשה כן בפועל ממש) לבוא ולעבוד בבית המקדש אף שאינו מחוייב בדבר (שהרי ישנם כהני המשמר שעובדים בבית המקדש), זיכתה אותו התורה שיוכל להשתתף בעבודת הכהנים דשאר משמרות.

ביאור ההוראה בעבודת האדם — ובהקדמה: אף על פי שאנו מתפללים "שיבנה בית המקדש", מכיון

שלעת־עתה עדיין בית המקדש חרב — הרי, הענין הרוחני דבית המקדש, הנשמה דבית המקדש, "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"^[2], ישנו גם בזמן הזה, על ידי זה שיהודי עושה מגופו ונשמתו, ביתו וארבע אמותיו כו', מקום ראוי להשראת השכינה (כמדובר כמה פעמים בארוכה).

ומזה מובן, שגם עניני העבודה דבית המקדש שייכים בעבודתו של כל אחד ואחת מישראל, בבית המקדש הרוחני שלו, ובנדון דידן, שכאשר "נדבה רוחו אותו" לעסוק בעבודה מסויימת, גם אם היתה צריכה להעשות על ידי אחר, ניתנת לו הזכות שיוכל לעבוד עבודה זו.

ובלשון הרמב"ם^[3] — "לא שבט לוי בלבד, אלא כל איש ואיש .. אשר נדבה רוחו אותו.. להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו ולעבדו .. הרי זה נתקדש קדש קדשים ויהיה ה' חלקו ונחלתו לעולם .. אתה תומיך גורלי":

ענינו של שבט לוי — אומר הרמב"ם — שייך לכל אחד ואחת מישראל "אשר נדבה רוחו אותו" להשתייך לשבט לוי, על שם "ליוה אישי אליי"^[4], היינו, חיבור עם הקב"ה, עד לדרגא דכהן גדול — "נתקדש קדש קדשים" (דקאי על כהן גדול כמו שכתוב^[5] "ויבדל אהרן להקדישו קודש קדשים"), היינו, שכל מציאותו היא — כהן גדול להקב"ה.

ואז, "יהיה ה' חלקו ונחלתו לעולם .. אתה תומיך גורלי" — שהקב"ה בעצמו מסייע ועוזר בכל המצטרך לו, ולכל לראש, שיוכל לקיים החלטתו הטובה ("נדבה רוחו אותו.. לעמוד לפני ה' לשרתו ולעבודו") בפועל ממש, על ידי זה שמסיר ממנו כל ההפרעות של היצר הרע (עד שלא נשאר רושם כלל וכלל).

קטע משיחת ב דר"ח אלול – ל"צבאות השם", – רשימת השומעים בלתי מוגה תו"מ ה'תשמ"ז ח"ד ע' 320.

[1] דברים יח, ו-ז.

[2] תרומה כה, ח. וראה אלשיך עה"פ. שלי"ה טו, א. ועוד.

[3] ה'י שמיטה ויובל בסופן.

[4] ויצא כט, לד.

[5] דה"א כג. יג.

פרויקט זו נוסד בימי השבעה לזכרון ולעי"נ הרב גבריאל נח וזוגתו רבקה הי"ד
- שלוחי כ"ק אדמו"ר במומבאי, אינדיא

נדפס ומופץ ע"י הרה"ת ר' שלמה לרר ומשפחתו שיחיו
שלמה נחמ"ה, צבי"ה זלאטע רייזל, שמואל, מנחם מענדל, ישראל אריה לייב, יוסף יצחק,
שניאור זלמן, חיה מושקא, אברהם דוד, אהרן, חנה